

Jane Harper

Als laatste weg

Vertaald uit het Engels door
Catalien en Willem van Paassen

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Hij was hier geweest, dat bleek uit de sporen in het stof. En hij was alleen geweest. Ook dat was duidelijk te zien aan de voetafdrukken in alle drie de huizen. Zijn bewegingen konden vrij nauwkeurig worden nagetrokken, de vegen en strepen verraadden waar hij had gelopen. Over de hele breedte van de veranda, een gang in en toen weer terug, naar een keuken, een badkamer, een slaapkamer. Het stof liet zien waar hij was aangekomen en waar hij was weggegaan. Een stel afdrukken naar binnen, een stel naar buiten.

Van een afstand kon je nog steeds denken dat er iemand in de huizen woonde, maar van dichtbij vervloog die illusie al snel. De waarheid school in de details.

De witte cottage die zo pittoresk aan het eind van een slingerpad prijkte, met haar groene jas van klimop die tot aan het dak reikte, had bij nadere inspectie iets eigenaardigs. De kronkelende ranken smoorden de buitenkant, bonden de muren strak bij elkaar en verstikten de onderdelen. Hongerig naar meer ruimte had de begroeiing zich door de scheuren in de vensterbanken en deurposten een weg naar binnen gewurmd en was nu langzaam de kamers aan het wegvreten.

In het westen, een kilometer heuvelafwaarts, maakte de boerderij van de Hillary's een gastvrijere indruk, maar al-

leen op het eerste gezicht. Het brede houten hek, dat altijd zo soepel en zo vaak open- en dichtzwaaide, stond nu al een paar jaar permanent op een kier door een ophoping van bladeren en vuil aan de voet van de palen. Het planken beschoot van de gevel wist zijn laatste verflaag amper vast te houden, het roomwit bladderde als roofjes af en legde het ruwe, grijze hout eronder bloot. Drie verzakte treden leidden naar een lege, overdekte veranda. De voordeur ontbrak. Waar die ooit robuust en stevig had gestaan, warmgeel geverfd, was nu een lege rechthoek. Het huis stond wagenwijd open, zijn drempel onbewaakt, kwetsbaar en blootgesteld aan de elementen.

Het derde huis, deze keer aan de overkant van de weiden in het oosten, zag er zelfs van een afstand niet uitnodigend uit. De lage bungalow van zandsteen was overtuigend dichtgetimmerd en nu stevig en strak afgesloten, met houten panelen voor de ramen als een blinddoek.

Elk van de drie huizen had zijn eigen slingerpad. Die waren alle breed genoeg voor een auto en wekten alle nog eens de suggestie dat ze ooit uitnodigend waren geweest, maar nu lagen ze er hobbelig en ruig bij, hun oppervlak hier en daar overwoekerd door onkruid. De drie paden volgden hun eigen route vanaf de voorkant van elk huis en door de weiden, tot ze samenkwamen bij het hek in het zuiden. Vanaf daar liepen ze een stukje samen op om één enkel toegangspunt te vormen vanaf een landweg. De route had altijd al als rustig bekendgestaan, maar nu gingen er hele dagen voorbij zonder dat er iemand kwam, van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat.

Maar de monotonie was die middag doorbroken.

De felrode driedeursauto die naar het toegangspunt was komen hobbelen was klein, had bescheiden banden en een ophanging die was afgestemd op rijden in de stad. Het was

een huurauto, vooral uitgekozen om zijn betaalbaarheid. Binnenin was het getik en geroffel te horen van kleine steentjes die tegen de lak opspatten, boven het koortsachtig zoemen van de airconditioner uit.

De bestuurder, bezitter tegen wil en dank van een auto-verzekering van het goedkoopste niveau, had bij elk geluid zachtjes gejammerd. Het was zijn verjaardag; hij was die ochtend eenentwintig geworden. Zijn laptoptas verschoof op de passagiersstoel toen hij de geasfalteerde landweg verliet en het zandpad naar de drie huizen op reed. Het auto-tje begon onmiddellijk te ploeteren en te klagen, en achter zich hoorde hij zijn waterfles en een dik notitieboek met de naam van zijn universiteit in Sydney erop met twee ritmische plofjes van de bank in de voetenruimte vallen. Hij vloekte zachtjes en keek achterom, maar draaide zijn hoofd abrupt terug toen de rechtervoorband in een kuil belandde en de auto begon te slingeren. Zijn handen grepen het stuur steviger vast terwijl hij ingespannen door de trillende voorruit keek en het voertuig kundig naar de kant van de weg stuurde, waar hij het tot stilstand bracht.

Het gras naast de weg was hoog en geel en huiverde in de warme wind toen hij het portier opende en vanuit de koele, kalme atmosfeer de weeïge hitte van de februari-middag in stapte. Hij bleef even staan en boog zich toen weer naar binnen om zijn breedgerande hoed uit de voetenruimte voor de passagiersstoel te pakken. De jongen, van gemiddelde lengte en stevig gebouwd, zijn ogen en haar dezelfde kleur bruin, plantte zijn hoed op zijn hoofd en bukte zich om de auto te inspecteren. De voorband was nog heel, zag hij tot zijn opluchting. Hij likte aan zijn duim en trok hem over het metaal van het spatbord. De lak was echter licht beschadigd. Hij vloekte weer, nauwelijks hoorbaar, kwam toen overeind en richtte zijn aan-

dacht op zijn omgeving. Hij liet zijn ogen over de drie huizen in de verte glijden en voelde een vertrouwde, ongemakkelijke tinteling van schuld.

In zijn kindertijd was dit een aangenaam, zelfs indrukwekkend uitzicht geweest. Nu waren de weiden, die vroeger een mengeling van tinten groen waren, bruin en vlekkelig, met hier en daar een schamel bosje ziekelijke eucalyptusbomen. Hij verschoof de rand van zijn hoed om zijn ogen af te schermen tegen de zon en duwde het portier dicht. Hij aarzelde, klikte hem toen op slot met de autosleutel. Hij zou dat hebben overgeslagen als het geen huurauto was geweest. Voor hem lagen lege weiden, achter hem lagen slechts de verlaten weg en een dichtbegroeid stuk wildernis. Er was verder niemand te bekennen.

De jongen draaide zich naar de zandweg. Vanaf zijn standpunt onttrok het hoge gras stukken ervan aan het oog, maar hij hoefde hem niet te zien. Hij kende deze zandweg heel goed, wist precies waar hij zich opsplijste in drieën, elk pad leidend naar een andere voordeur. Zijn blik gleed naar het eind van de sporen en nog eens over de drie afgelegen gebouwen, van links naar rechts.

De boerderij met planken beschot, de cottage met de klimop, de stenen bungalow.

De lucht had die middag die vreemde smaak die altijd zijn mond en tong leek te bedekken, en hij schraapte zijn keel. Het geluid klonk hard in de stilte. Naast het ruisen van de wind was het enige andere geluid een onnatuurlijk gedreun, ver weg maar constant. De frequentie was zo laag dat hij het soms beter kon voelen dan horen. Maar of het nu luid of zacht klonk, hij kon het altijd voelen, dreunend in zijn hoofd.

Hij bleef nog een minuut staan, in tweespraak met zichzelf omringd door steeds warmere lucht, en voelde een on-

aangename, pluizige sensatie waar de huid van zijn nek de haarlijn raakte. Hij sloeg ongeduldig naar een druppel zweet die omlaaggleed en wierp een blik op de auto. Die knipoogde terug, de metalige tint verblindde hem waar het zonlicht erop viel. Ergens buiten het zicht ging het lage gebrom onafgebroken door.

De jongeman ademde in, zoog de bezoedelde lucht op en voelde de bittere smaak over zijn tanden en tandvlees trekken. Hij ademde uit, leegde zijn longen. Het stof aan zijn voeten dwarrelde op in de wind, danste en zweefde in het licht terwijl het zich op zijn kleren en huid hechtte en pas toen kwam hij eindelijk in beweging.

Hoog in de lucht kroop de zon langzaam door de hemel.

Die stond laag aan de horizon en het schemerde toen zijn ouders eindelijk het rode huurautootje vonden, meer dan vijf uur later, geparkeerd vlak bij het punt waar de drie paden samenvloeiden tot één. De auto was op slot en leek onbeschadigd te zijn, op wat butsjes in de lak na. De metalige glans leek dof nu het laatste daglicht wegebde. Een laptop lag onaangeraakt op de passagiersstoel, een flesje water en een notitieboek op de achterbank. Op het aanrecht van de keuken bij hem thuis, zes kilometer verderop aan de zuidoostkant van het stadje, stond de maaltijd voor de eenentwintigste verjaardag van de jongeman koud en onaangeroerd op hem te wachten.

Zijn ouders stonden naast de auto, keken op zoek naar een antwoord eerst naar elkaar en toen om zich heen, naar de horizon, de huizen, de weg, de wildernis. Ze riepen in de avondschemer de naam van hun zoon, misschien eerst enigszins ongemakkelijk en daarna, toen er geen antwoord kwam, met stijgende urgentie. Ze spitsten hun oren op een reactie. Afgezien van het lage geronk in de verte was er alleen stilte. Aan het eind van de paden stonden de drie hui-

zen leeg en stil toen ze een voor een werden opgeslokt door schaduw.

De boerderij met planken beschot. De cottage met de klimop. De stenen bungalow.

Onbeschut, gesmoord en verblind stonden ze rustig in het aanzwellende duister, wachtend op wat komen zou.

1

Vijf jaar later

Ro Crowley kon niet zeggen dat ze niet was gewaarschuwd, want dat was ze wel. En inmiddels zou ze ook niet meer verrast hoeven zijn en toch was ze dat, merkte ze.

De radio knetterde in het dashboard, het geluid zwol aan en ebde weg terwijl ze over de verlaten landweg reed en zelf haar snelheid bepaalde omdat dat kon. Er waren geen andere auto's, niemand in de buurt die ze hinderde of in gevaar bracht nu ze om de haverklap midden op het gebarsten asfalt stopte en met draaiende motor naar wéér iets keek waardoor haar mond openviel van ongeloof. Een rit door deze plaats was alsof je een reeks kleine, onaangename elektrische schokken kreeg toegediend.

De Hewetts waren verdwenen en hadden de boog van de boomgaard met zich meegenomen.

Het was die afwezigheid waardoor Ro hard op de rem trapte en tegen haar veiligheidsgordel schoot terwijl de auto slingerend tot stilstand kwam naast de grindberm van de weg.

Het huis van de Hewetts lag diep binnen de grenzen van het stadje, ver voorbij het bord dat ooit bezoekers welkom had geheten in Carralon Ridge. Datzelfde bord bracht zijn boodschap nu hoogstens fluisterend in afbladderende, vervalde verf.

Het keurige huisje van de Hewetts met zijn smeedijzeren traliewerk stond achter op een flinke lap grond waar ooit een weelde aan fruitbomen had gestaan. Het huis verkeerde nog steeds in goede staat, aan de buitenkant tenminste, maar elk venster was donker en de oprit was leeg. Ze hadden de trampoline achtergelaten, kon Ro zien vanaf de weg. Het ding waarop de kleinkinderen van de Hewetts 's zomers vaak aan het stoeien waren, de warme lucht doorspekt met het kraken van de veren en de gedempte kreetjes van ruziënd klein grut. De mat was nu bedekt met dood blad, en het gras eromheen, dat door Doug Hewett permanent kort en borstelig was gehouden zodat de kleinkinderen geen last zouden hebben van slangen en omgekeerd, was zo hoog dat het langs de veren streek.

Ro tuurde door de voorruit naar het huis en er viel een steen van ongeloof en verbijstering in haar borst toen ze de motor afzette. Ze stapte uit haar auto, liet hem staan waar ze op de weg was gestopt en liep naar het hek. Ze legde haar handen op een paal, liet haar ogen langs het huis gaan, negeerde de lege vensters en de verlaten trampoline, en liet ze rusten op de naar het noorden gerichte boomgaard, die nu in de greep van verwildering was.

Ooit had er aan de ingang van die boomgaard een sierlijke boog van gevlochten staal gestaan. En op een lentedag, voor haar gevoel een lange zeventwintig jaar geleden, had Ro geholpen om twijgen van inheems groen en handenvol tuinbloemen door die boog te vlechten en was ze daarna eronder getrouwd. Maar nu was de boog verdwenen. Op zijn plaats stonden slechts plukjes droog gras en verzakte bomen, kreunend onder het gewicht van hun ongesnoeide takken. Ro bleef nog een minuut naar de leegte staan kijken, duwde zich toen af van het hek en liep terug

naar haar auto. Ze stapte in, startte de motor en reed weg zonder in de achteruitkijkspiegel te kijken.

Ze stopte niet nog een keer, merkte in plaats daarvan al rijdend veranderingen op. Er zat een ketting met een hangslot op de deur van het buurthuis. Dat was nieuw sinds haar vorige bezoek twaalf maanden geleden. De ramen van het voormalige medisch centrum waren geheel bedekt met vergeelde kranten, maar dat was niet nieuw; de artikelen op de pagina's waren drieënhalf jaar oud. Ro remde zachtjes toen ze dichterbij kwam. Het papier liet los in de hoek van het verste raam, het raam waar ze bijna twintig jaar lang door naar buiten keek tussen de visites van patiënten aan haar praktijk door.

Toen ze dichterbij kwam, overwoog ze te stoppen, naar het afgeplakte raam te lopen en door het gat te gluren. Ze was er lang genoeg voor, maar er zou aan de andere kant niet veel te zien zijn. Na de sluiting van het centrum had de praktijkmanager de meeste meubels en apparatuur verkocht. Er werkte niemand meer. Ro was nu op gelijke hoogte maar bleef in beweging, reed er langzaam langs en wendde haar blik pas af toen het gebouw achter haar lag, uit zicht.

Toch was hier iets heel anders, voelde ze toen ze het kruispunt naderde dat door de jaren heen dienst had gedaan als het centrum van Carralon. Het winkelgebied rond de vier hoeken, hart en ziel van het stadje, was ooit eersteklas onroerend goed, maar de voormalige bank was nu dichtgetimmerd. Zijn officiële naam was al lang geleden neergehaald, maar had zo'n duidelijke schaduw op het bord achtergelaten dat de naam van het filiaal vanaf de overkant van de straat nog goed te lezen was. Schuin ertegenover was Greeves & Son geweest, waar Ro altijd de kleren en schooluniformen voor haar kinderen kocht. Zij hadden hun deuren vier jaar

geleden permanent gesloten en twaalf maanden later volgde het restant van de school hun voorbeeld.

Momenteel waren maar twee van de vier hoekpanden bezet. Op de plaats in het noordoosten ploeterde het zielogende warenhuis nog steeds door, zag Ro. Het leverde basale goederen aan een handvol inwoners die in aantal amper volstonden om de zaak in leven te houden, maar ook niet zonder konden.

En op de zuidwesthoek stond het café.

Maar er hing iets abnormaals in de lucht. Ro voelde het toen ze de auto stopzette op het kruispunt, de straten in elke richting zo stil als de landwegen die ernaartoe leidden. De zon stond laag en baadde het stadje in een warm oranje licht. Ro tikte met haar vingers op het stuur en keek om zich heen. Het antwoord lag pal voor haar neus, maar was toch nog zo eigenaardig dat het even duurde voor het tot haar doordrong.

De lichten van het café waren uit.

Ro's mond viel open en ze kon haar blik slechts met moeite afwenden om op het dashboard te kijken hoe laat het was. Het was even na zessen op een donderdagavond. Een warme, heldere zomeravond, een dag die traditioneel door iedereen in Carralon als de poort naar het weekend werd gezien, en de Black Creek Inn was gesloten.

Bijna duizelig van desoriëntatie reed Ro de parkeerplaats van het café op en stapte uit. Een gekreukeld velletje papier met een handgeschreven mededeling erop was aan de binnenkant van de glazen deur geplakt; de letters waren door het zonlicht zo verschoten dat er net zo goed niets op had kunnen staan. Ze keek er ingespannen naar, probeerde de strekking van de boodschap te achterhalen. Ze gaf het op, veegde met haar duim een schoon vierkantje in het vieze glas, hield haar gezicht er toen voor en schermde het met

haar gebogen handen af tegen het daglicht terwijl ze naar binnen gluurde.

Het café was tenminste niet leeggehaald. Dat moest toch iets betekenen. Achter in de ruimte knipperde een fluorescerend uitgangsbordje dat het aftandse houten blad van de toog verlichtte. De vertrouwde verzamelingen hoedjes en vergeelde ansichtkaarten hingen nog steeds aan de muur boven de planken achter de bar. Ro kon zich niet voorstellen dat Sylvie die zou achterlaten en bovendien wist ze zeker dat ze het zou hebben gehoord als die vrouw zou zijn vertrokken. Bij het raam stonden nog steeds een paar hoge, ronde tafels, met hier en daar een barkruk. Maar achter de toog waren de glazen koelkasten bijna leeg. Een paar eenzame flesjes en blikjes vulden nauwelijks een enkele plank. De Black Creek Inn leek technisch gezien nog in bedrijf te zijn, besloot Ro, maar dat was vermoedelijk alles wat ervan kon worden gezegd.

Ze liep langzaam weg van de deur, haar vage spiegelbeeld keek haar aan vanaf het troebele glas. Ze was het tegelijkertijd wel en niet. Haar ogen zaten met hun kleur ergens tussen grijs en groen in, maar leken in het glas op donkere holten in haar gezicht; haar rechte neus en ietwat ronde gezicht waren onbepaald in het spiegelbeeld. Ro's haar was altijd warm goudbruin geweest toen ze hier vroeger woonde, maar nu zag het er dof en kleurloos uit, strak naar achteren gebonden op een manier die haar niet stond, maar die aangenamer was in de hitte. Ro had als jongere vrouw zoveel jaren in dit stadje gewoond dat ze bijna verwachtte dat ze bij haar terugkeer op een of andere manier weer in het jeugdige lichaam zou glijden dat in deze zelfde straten had gelopen, dat ze dat minder zware gemoed en die opgewektere geest zou terugvinden. Ze wachtte even en toen dat alweer niet gebeurde, liep ze gewoon weg.

Ze speurde de straat af, haar oren instinctief gespitst op de kenmerkende geluiden van leven. Het gerommel in de verte was voorlopig gestopt en de lucht was nu zo stil dat Ro het gevoel had dat ze in haar eentje in een groot, open weiland stond en niet rondhing op een parkeerplaats in het zogenaamde hart van het stadje. De straten leken bijna hun eigen treurige, eenzame lied te zingen. Het was het kraken en verzakken van ongebruikte ruimten en het geluid klonk verrassend hard nu het niet werd gedempt door beweging en lichamen en geklets.

Ro liep terug naar haar auto en wilde net het portier vastpakken toen ze iets anders hoorde. Ze bleef staan, haar vingertoppen rustend op de portiergreep, en hield haar hoofd schuin om te luisteren. Een kletterend geluid, metaal op metaal. En toen nog een keer, deze keer misschien metaal op hout, of andersom. Het had een onvoorspelbaar ritme, frequent maar onregelmatig. De ruimten tussen de blokken geluid werden gevuld door vreemde stiltes. Ro luisterde nog even en liet haar hand toen van de auto glijden. Het geluid was van een andere aard dan het natuurlijke gekraak en gekreun van de vervallen gebouwen en ze liep de straat in en draaide zich om om de bron ervan te kunnen vaststellen. Het hield op, begon toen weer, en ergens in de marge ervan ving ze een ander geluid op. Een zwak, kirrend gelach.

Ro stond abrupt stil. Ze had ooit iedereen in het stadje gekend, maar dat was nu anders. Ze bleef nu waar ze was, voor de oude kapsalon en een winkelpui die al zo lang donker was dat ze zich niet kon herinneren wat daar ooit had gezeten, en luisterde toen het gekletter weer begon. Het was zo nu en dan onverwacht hard, maar ze had de indruk dat het geluid ver droeg in de warme, stille lucht. Ro wist niet of ze dichtbij of veraf was toen het opeens abrupt stopte. Ze

stond roerloos midden op straat, het hardste geluid dat ze nu hoorde was haar eigen ademhaling in haar oren. De stilte duurde zo lang dat ze zich begon af te vragen of ze zich had vergist.

Haar telefoon trilde in de zak van haar spijkerbroek, ze schrok er een beetje van en trok hem tevoorschijn. Ro hield hem in haar hand, liet hem twee, drie keer overgaan terwijl ze naar de naam van haar ex-echtgenoot op het scherm keek, en tikte toen op de knop om op te nemen.

‘Hoi Griff.’

‘Hoi.’ Zijn stem klonk vlak, het eind van het woord werd ingeslikt. Ze hoorde het ruisen toen hij de telefoon in zijn andere hand nam. ‘Ik sta op de heuvelrug. Zag je auto?’

Ro draaide om haar as, wendde zich naar het noorden en schermde haar ogen af toen ze voorbij de daken van het stadje naar de heuvels erachter keek. Ze deed er langer dan ooit over om de plek te vinden die ze zocht. De plaats waar de wildernis ophield en plaatsmaakte voor een ruwe rots die de heuvelrug vormde waarnaar het stadje was genoemd. Hij moest in het verleden boven alles uit hebben getoerd, maar inmiddels was hij zo goed als verzwolgen door de bomen. Toen ze hem eindelijk zag, speurde ze de ruimte af naar een flits van de verrekijker die op haar gericht zou zijn. Ze kon hem niet zien, kon niets van Griff ontwaren, en even later gaf ze het op, liet haar hand vallen, draaide zich om en liep terug naar haar auto.

‘Vond zonder problemen een parkeerplaats bij het café?’ zei ze droogjes in haar telefoon tijdens het lopen. ‘Is het gesloten?’

‘Ja.’ Het woord kwam beladen met emotie uit de telefoon. ‘Meestal wel, tenminste. Sylvie gaat maar een paar avonden per maand open.’

‘O.’

Griff gunde het nieuws een moment van respectvolle stilte en zei toen: 'Ik dacht dat je wat later zou komen.'

'Ik had geluk met het verkeer.' Ro rekende viereenhalf uur van deur tot deur vanaf haar huis in Sydney tot het centrum van Carralon, en soms duurde het zelfs nog langer. 'Is Della hier al?'

'Niet toen ik wegging. Maar ze zal niet ver weg zijn.'

'Ik hoop het.'

Hun stemmen klonken wat zachter bij het noemen van hun dochter, gevolgd door nog een lange pauze. Ro was bij haar auto aangekomen.

'Dus...'

'Luister...'

Ze begonnen en stopten tegelijk. In de priemende stilte begon het vreemde galmen weer. Het klonk deze keer dichterbij maar ook verder weg en Ro keerde zich om om nog eens te kijken, draaide langzaam rond in een volle cirkel. Het geluid weerkaatste van de gebouwen, de echo verhulde de bron. Ze kon verder niemand zien.

'Wat doe je?' Griff's stem in haar oor bracht haar abrupt tot staan en iets in zijn stem deed haar vermoeden dat hij boos keek achter zijn verrekijker.

'Niets,' zei ze en ze voelde een vertrouwde kriebel van ergernis. 'Dacht dat ik iemand hoorde.'

'O.' Het was even stil en toen klonk er weer geruis van beweging door de lijn, en Ro stelde zich voor dat hij de omringende straten afspeurde.

'Is er iemand?'

'Ik zie niemand.' Hij was weer even stil, zei toen: 'Luister, ik heb het huis niet afgesloten, dus als je erheen wilt gaan als je er klaar voor bent, zie ik je straks...'

Thuis.

Hij zei het bijna en dat wisten ze allebei. Ro hoorde de

scherpe aanzet van de ‘t’, stelde zich voor hoe hij zijn mond dichtklapte en het afgebroken woord via zijn neus liet ontsnappen.

‘Bij het huis,’ eindigde hij.

‘Oké,’ zei Ro snel. Geen van beiden wilde dat moment laten hangen. ‘Dank je.’ Ze had niet de moeite genomen de auto op slot te doen en trok nu het portier aan de bestuurderskant open. Maar ze aarzelde toen ze instapte en de veiligheidsgordel wilde pakken, met de telefoon nog steeds tegen haar oor. ‘Zeg, luister, blijf je nog even op de heuvelrug?’

‘Nog een tijdje, ja. Het waait vandaag zo nu en dan behoorlijk hard.’

Ro zat in de hete auto, in tweestrijd. Ze had Griff al een jaar niet meer gezien. Of ze elkaar nu wel of niet iets te zeggen hadden, ze zou dat liever op neutraal terrein doen, dacht ze.

‘Wacht op me. Ik kom naar boven.’

Als hij al verrast was, slikte hij dat snel in. ‘Oké. Tot over een minuut of tien.’

Ro wachtte even, hand op het stuur. Er was maar één route die haar in tien minuten op de heuvelrug zou brengen. Over de noordelijke route, langs de drie huizen.

Griff interpreteerde haar zwijgen als terughoudendheid.

‘Of eerder vijftien, twintig minuten, dan.’ Hij zuchtte diep. ‘Het is goed, Ro. Neem die andere weg nou maar. Ik zie je straks hierboven.’

En daarmee was hij verdwenen. Ro gooide haar telefoon op de passagiersstoel en startte de motor. Ze reed de lege parkeerplaats van het café af, de verlaten straat op, en vroeg zich af of Griff nog steeds zijn verrekijker op haar gericht had toen ze rechts en toen nog eens rechts afsloeg. Ze nam de lange omweg.